

Μέχρι το γκρέμισμα κάθε φυλακής. Πάντα με την αναρχία.

Επειδή για όσους κι όσες αγαπούν τη ζωή, το να αντιδρούν όταν τίθεται ζήτημα ζωής και θανάτου, είναι πράξη καθήκοντος

Anna Beniamino

Ο Alfredo Cospito, αναρχικός αιχμάλωτος στον οποίο επερίφη ο νόμος περί «σφαγής» στην υπόθεση “Scripta Manent” -για τη διπλή επίθεση στη σχολή των carabinieri στο Fossano, με την υπογραφή της FAI-RAT (*Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία – Ανώνυμη κι Εκκωφαντική Εξέγερση*)-, βρίσκεται σε απεργία πείνας ενάντια στο καθεστώς 41-bis και τη διαρκή ισόβια κάθειρξη, από την 20ή Οκτώβρη στη φυλακή Bancali, στο Sassari της Σαρδηνίας. Ήδη από την 5η Μαΐου και μετά από δέκα χρόνια φυλακής, το κράτος επέλεξε να ισχυροποιήσει τον εγκλεισμό του συντρόφου (ο οποίος ως τότε συνεισέφερε σημαντικά στον αναρχικό διάλογο με γράμματα, άρθρα και παρεμβάσεις), μέσα από το καθεστώς του άρθρου 41-bis (*carcere duro*), ενός νόμου-έκτρωμα που στην ουσία, αναβαθμίζει τον εγκλεισμό σε ειδική απομόνωση ακόμη και σε διανοητικό κι αισθητηριακό επίπεδο. Πρόκειται για έναν ασφυκτικό κλοιό που σχεδόν μηδενίζει κάθε επικοινωνία κι επαφή με τον έξω κόσμο, ως βασανισμός ψυχοσωματικής εξόντωσης των αγωνιστ(ρι)ών, με σκοπό τον εξαναγκασμό τους σε πολιτική «μετάνοια».

Επιπρόσθετα, προορισμός του συγκεκριμένου καθεστώτος είναι να δημιουργήσει φραγμό στον επαναστατικό-αντιεξουσιαστικό διάλογο μεταξύ των συντρόφων-ισσών εντός κι εκτός των φυλακών. Η οργανωμένη λογοκρισία κι απόπειρα εξόντωσης της ίδιας της υπόστασης των πολιτικών κρατούμενων, αποκαλύπτει τα δόντια της δημοκρατίας και τον φόβο των εξουσιαστικών δυνάμεων προς όσους/ές/α κυοφορούν και διαδίδουν τον σπόρο της εξέγερσης και της επίθεσης για την κατεδάφιση του κόσμου του κράτους και του κεφαλαίου.

Ο Alfredo Cospito, συνεχιστής του αναρχικού λόγου και της αναρχικής πράξης, σηκώνει την ασπίδα της απεργίας πείνας, για να αποκρούσει την εκδικητικότητα του κρατικού μηχανισμού. Το ιταλικό κράτος με τις φασιστικές πρακτικές του -μέσα από τις τελευταίες εκλογές κι όχι μόνο-, έχει μακρά ιστορία πολεμικής έντασης με τους/τις εχθρούς αναρχικούς/ές που ανά τα χρόνια βρίσκονται σε υποθέσεις και φακέλους για τη δράση και τις πεποιθήσεις τους, με αντίτιμο ακόμη και τον θάνατο.

Υπό το ίδιο καθεστώς εξόντωσης, τελούν και τρεις πολιτικοί/ές κρατούμενοι/ες, μέλη των νέων *Ερυθρών Ταξιαρχιών* που συνελήφθησαν το 2003, οι Nadia Lioce, Marco Mezzasalma και Roberto Morandi, ενώ η Diana Blefari -επίσης μέλος των νέων *Ερυθρών Ταξιαρχιών* και χρόνια κρατούμενη στην απομόνωση του καθεστώτος 41-bis-, αυτοκτόνησε το 2009.

Με την ψήφιση του νέου Ποινικού Κώδικα και την ακόμη πιο πρόσφατη ψήφιση του νέου Σωφρονιστικού Κώδικα από το ελληνικό κράτος, φυλακές ή πτέρυγες «υψίστης ασφαλείας» στοχοποιούν με την «αυξημένη επιτήρηση» πλέον και τους/τις «απειθαρχούς/ές» κρατούμενους/ες, πέραν φυσικά των πολιτικών κρατούμενων, καταδικασμένων με το κατεξοχήν αντεπαναστατικό δικαϊκό εργαλείο που εφαρμόζεται στο αντάρτικο, δηλαδή το 187Α, κι αυτό, επτά χρόνια μετά την κατάργηση των φυλακών τύπου Γ', χάρη στον τότε αγώνα απεργίας πείνας των πολιτικών κρατούμενων. Η τελευταία αυτή εξέλιξη του νομικού οπλοστασίου του κράτους δε συνιστά παρά ροπή απολυταρχοποίησης των συνθηκών κράτησης στις φυλακές, παράλληλα με την

αυταρχοποίηση της κοινωνικής αιχμαλωσίας επιτήρησης κι ελέγχου (κι εκτός του συνόρου της φυλακής, ενώ διανοίγει σοβαρή πιθανότητα για την εισαγωγή μοντέλων απομόνωσης/βασανισμού (τύπου *41-bis*) και στις ελληνικές φυλακές. Οι κρατούμενοι των φυλακών Κορυδαλλού και Δομοκού βρίσκονται ακόμη σε κινητοποιήσεις αντίστασης ενάντια στον νέο περαιτέρω αυταρχοποιημένο Σωφρονιστικό Κώδικα.

Σημειώνεται ενδεικτικά, πως στην -επίσης γείτονα- Τουρκία ήδη από το 2000 με τις φυλακές *τύπου F'*, εφαρμόζεται το καθεστώς βασανιστηρίου απομόνωσης για τους/τις αγωνιστ(ρι)ες. Στις 23 Αυγούστου, πολιτικοί κρατούμενοι μεταφέρθηκαν από φυλακές της Τουρκίας και του Βόρειου Κουρδιστάν, στις φυλακές υψίστης ασφαλείας Ereğli στο Ικόνιο, μακριά από τους/τις συγγενείς τους. Στο Ικόνιο, οι κρατούμενοι κλείστηκαν σε απομονωμένα κελιά κι επιβλήθηκε απαγόρευση επικοινωνίας για ένα μήνα κι απαγόρευση επισκέψεων. Ο αριθμός των κρατουμένων που απομονώθηκαν στα απομονωμένα κελιά αυξήθηκε σε 40 τους επόμενους μήνες. Οι 40 κρατούμενοι στις φυλακές υψίστης ασφαλείας Konya Ereğli, ξεκίνησαν την 4η Οκτώβρη, «εκ περιτροπής απεργία πείνας» επ' αόριστον, ενάντια στις αυξανόμενες παραβιάσεις και τις αυστηρές συνθήκες απομόνωσης, ενώ ένας εξ αυτών, ο πολιτικός κρατούμενος Yakup Brukanli από τη Rojhilat, πυρπόλησε το σώμα του την 28η Οκτώβρη, υπερασπιζόμενος την αξιοπρέπειά του, ενάντια στις αυστηρές συνθήκες απομόνωσης. Σχετικά με το κίνητρο της πράξης του, ο Brukanli γράφει σε επιστολή του: *Όταν όλοι έκλεισαν τα αυτιά τους και σιώπησαν γι' αυτήν την παράνομη αυθαίρετη πράξη, είχα καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η αυτοπυρπόληση είναι ο τρόπος για να σπάσει αυτή η σιωπή. Ο άνθρωπος είναι ένα ζωντανό ον με δική του ταυτότητα και κοινωνικές αξίες. Χωρίς αυτό, δεν είναι δυνατόν να μιλάμε για ανθρώπινη κοινωνία κι ύπαρξη. Αυτή η κατάσταση σχετίζεται με την κατάσταση της συνείδησης. [...] Κατά τη γνώμη μου, κάθε άτομο που λέει «είμαι εγώ» πρέπει να προστατεύει την ταυτότητα, την κοινωνικότητα και την αξιοπρέπειά του από κάθε είδους επιθέσεις.* Αντιστοίχως, οι κρατούμενοι στη φυλακή υψίστης ασφαλείας Dumlu No.1, ξεκίνησαν την 9η Νοέμβρη, επίσης «εκ περιτροπής απεργία πείνας» ενάντια στις πρακτικές βασανιστηρίων, ενώ ο Ramazan Kaya στη φυλακή *τύπου H'* στο Erzurum, προχώρησε σε απεργία πείνας επ' αόριστον ενάντια στις παραβιάσεις.

Να δημιουργήσουμε δίκτυα αλληλεγγύης με τις γειτονικές χώρες και να δυναμώσουμε τη διεθνιστική αλληλεγγύη προς πάσα κατεύθυνση. Δεν είναι τυχαίο πως κι η τελευταία διετία και στον ελλαδικό χώρο, ήταν κατάμεστη από μεγάλους αγώνες απεργίας πείνας πολιτικών κρατουμένων. Η αλληλεγγύη συνιστά υπόστρωμα κάθε προσπάθειας διεθνοποίησης των αγώνων των καταπιεσμένων και στη βάση αυτή, η ανάγκη οργανικής διεθνούς επαναστατικής αλληλεγγύης συνιστά πρόταγμα των αγώνων μας στο εδώ και το τώρα, για την καταστροφή του υπάρχοντος και τη δημιουργία ελεύθερων ανεξούσιων κοινοτήτων.

Ο σύντροφος Alfredo, ολικός αρνητής στράτευσης, έχει αναλάβει την ευθύνη για τις πιστολιές (την 7η Μάη του 2012 στη Γένοβα), με τον πυρήνα *Olga Nucleus* της *Ατυπής Αναρχικής Ομοσπονδίας - Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο (FAI/IRF)*, στα πόδια του Roberto Adinolfi, στελέχους και διευθύνοντος συμβούλου της εταιρείας πυρηνικού θανάτου, *Ansaldo Nucleare*.

Το κράτος ακόμη μια φορά δολοφονεί, με σκοπό να επιβάλει την εξουσία του μέσω του εξαναγκασμού σε μεταμέλεια. Ο σύντροφος Alfredo έχει φροντίσει να υπογράψει εξαρχής δήλωση μέσω των δικηγόρων του ότι αρνείται την «ανάληψη»/αναγκαστική σίτιση σε πάσα περίπτωση, καθώς η απεργία πείνας του είναι μέχρι θανάτου ή ανάκλησης του καθεστώτος εξόντωσης *41-bis*.

Ο αγώνας του Alfredo ενάντια στο καθεστώς απομόνωσης-εξόντωσης των κρατουμένων είναι αγώνας όλων μας.

Σε απεργία πείνας στο πλευρό του Alfredo Cospito, βρέθηκαν ο αναρχικός αιχμάλωτος Juan Sorroche στη φυλακή του Terni, ο αναρχικός αιχμάλωτος Ivan Alocco στη φυλακή του Villepinte στη Γαλλία κι η Anna Beniamino στη φυλακή της Rebibbia της Ρώμης.

Ο σύντροφος Alfredo έχει ξεπεράσει τις 115 μέρες απεργίας πείνας, με μείωση του βάρους του κατά τουλάχιστον 45 κιλά, απώλεια μνήμης, μόνιμη βλάβη ζωτικών οργάνων και χωρίς πλέον λήψη συμπληρωμάτων διατροφής, ενώ έχει μεταφερθεί στην Υπηρεσία Εντατικής Βοήθειας (SAI) της φυλακής Opera στο Μιλάνο, όπου κι υπάρχει τμήμα στο νοσοκομείο για κρατούμενους που υπόκεινται στο καθεστώς εξόντωσης *41-bis*, κι από εκεί κατόπιν στο νοσοκομείο του San Paolo στο Μιλάνο, σε ένα απ' τα δωμάτια που προορίζονται για κρατούμενους υπό το *41-bis*. Παράλληλα, οι συγκεντρώσεις-πορείες διαμαρτυρίας κι οι συγκρούσεις στους δρόμους των ιταλικών πόλεων πυκνώνουν, αναδεικνύοντας πλέον το κοινωνικό πλάτσιασμα του αγώνα ενάντια στη δολοφονική εξόντωση του σωφρονισμού που δείχνει να απλώνει τις αναδιάρθρωμένες διαθέσεις του σε παγκόσμια κλίμακα.

Παγκόσμια να είναι η αλληλεγγύη μας κι η συλλογική μας αυτοάμυνα απέναντι στα σχέδια αιχμαλωσίας και λεηλασίας των ζωών μας.

Δε γνωρίζω το κατά πόσο ο διεθνισμός θα μας αποτρέψει από αυτήν την κάθοδο στην ανυπαρξία, ή αν θα αποτελέσει τον μοχλό ανύψωσης κι ανατροπής του υπάρχοντος κόσμου. Ένα πράγμα είναι πάντως σίγουρο: προκειμένου να αντιταχθούμε σε αυτόν τον νέο καπιταλισμό αποφασιστικά, η κατάρρευση του συστήματος απαιτείται να είναι παγκόσμια. Οι πόλεμοι παρατάξεων οδηγούν στην ήττα τόσο, όσο κι η αναμονή της κατάλληλης στιγμής ωρίμανσης των συνθηκών από τους αναρχικούς.

Alfredo Cospito, «Ποια Διεθνής; Συνέντευξη και συζήτηση με τον Alfredo Cospito από τις φυλακές της Ferrara»

Λευτεριά σε όλους τους/τις/τα αιχμαλώτους/ες/α ανά τον κόσμο!

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗ ΑΠΕΡΓΟ ΠΕΙΝΑΣ ΑΠΟ ΤΗΝ
20/10 ENANTIA ΣΤΟ 41-bis, ALFREDO COSPITO | ΦΩΤΙΑ ΣΤΟ 41-bis**

Alfredo stai ai nostri cuori!

Πάντα με την αναρχία!

Σταθείτε όρθιοι/ες κι αντιμετωπίστε το, γιατί σε τέτοιους καιρούς «το θάρρος είναι αρετή».

Voltaire de Cleyre *Η Παρούσα Στάση* (1908)

Καλούμε σε συγκέντρωση αλληλεγγύης στον σύντροφο Alfredo Cospito, στην ιταλική πρεσβεία, την Πέμπτη 16 Φλεβάρη, στις 18.30

Ανοιχτή Συνέλευση Αναρχικών

anoixti_syneleusi_anarhikwn@riseup.net